

сладко звучеше / думата: "Обичамъ те!" То беше сънъ, И ето, жената
иде, влиза въ стаята. Но той, ~~заедно~~^и чувва само кръшния и гласъ, а за
да я види, да се увери дали не лъжатъ звуковете, ~~той~~^и оставя челото на-
страна, и съ двата си изпити пръста подига парализираната си ~~клетка~~^{мускули}
да я ~~види~~^{погледне}, - защото само така той може да погледне. Дори песните си
той пише, по Омировски, ~~съж~~ на сляпо. Ето, това е трагедията на единъ
веселъ човекъ, когото мразятъ ^и ония които го обичатъ, - и който е билъ
~~вдъх~~ боленъ когато е билъ здравъ, и здравъ - когато е боледувалъ. Чуд-
но противоречие, наистина, нали? Въ природата, и въ човешката, всичко
става, всичко е възможно. Защото природата не е учебникъ по логиката.
остава на
И ~~кажи~~ ограничеността ~~на~~ да си мислищото и е угодно. Онзи
товарътъ
който носи тежестта на нейните решения, чувства че тъй ~~тряба да~~
тряба да бъде, че иначе неможе да бъде, че въ това има пръстъ Онзи,
който е баща на всички съдби, и той върви по неговата воля. Съ въз-
дишка върви, и пакъ не спира: че има едно безкрайно удовлетворение и
радостъ ~~въ~~ тъгадъ знаещъ че си носителъ на решение ~~на~~ на съдбата, и че
не си херой на малодушието - да си пробиешъ челото съ коршумъ. Пос-
тавенъ до стената отъ живота, отъ неговите безброй малки и големи въ-
проси, и ~~хайне~~ често си е ~~задъжавилъ~~ залитвалъ: "Сега къде?" И
на това е отговарялъ съ песни, само съ песни, както ~~и~~ само е достойно
за единъ въ тая работа ^{пакъ еквивалент:} майсторъ ~~на~~ ескелансьо "Къде ли ще бъде
някога последното място на почивка за уморения въ пътя на живота? Подъ
палмите на югъ нейде? Подъ липите на Рейнъ? Дали чужда рѣка ще ме за-
рови ~~нейде~~^{бърза де} въ някоя пустиня? Или ще отдъхна азъ на брегътъ на някое
морев? Все едно! Дето и да било, божиято небо ще е надъ менъ, и като
надгробни ~~и~~ кандила ще трептатъ надъ мене звездите." Азъ бяхъ щас-